

των μ' ἐφώτισεν ὁ διάβολός μου ὥστε νὰ γεμίσω ψύραις, νὰ λιμάξω ψωμί, νὰ κοιτώμαι εἰς τὰ νερά, εἰς τὰ χιόνια καὶ εἰς λάσπην· νὰ δοκιμάζω κάθε στρατιωτικὴν ἀγαριστίαν, νὰ πίνω φαρμάκια ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ φίλους, νὰ κυνηγῶμαι ἀδίκως, ὡς κατάδικος, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὁμογενεῖς καὶ φύλακας τῆς δικαιοσύνης. Νὰ ἐπιθυμῶ Συνελεύσεις ἐθνικὰς, νὰ ἀγαπῶ δικαίους διοικητὰς, νὰ εἶμαι λάτρης τῶν ἐναρέτων, καὶ φίλος τῶν σοφῶν, νὰ διψῶ τὴν αὐτονομίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπιθυμῶντας μόνον καὶ μόνον Ἕλληνας νὰ διοικῶν καὶ νὰ βασιλεύουν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἐκ τούτων ὅλων, δάσκαλε, μπόρεις νὰ συμπεράνης ποῖος διάβολος εὐρίσκειται μέσα μου· εἶναι ὁ διάβολος ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸν Σωκράτην νὰ πῆ τὸ φαρμάκι διὰ τὰς εὐλικρινεῖς εἰς τὴν πατρίδα του ἐκδουλεύσεις, ἢ πάλιν εἶναι ὁ δαίμονας ὁποῦ ἔκαμε τοὺς ὁμογενεῖς μας νὰ παραδώσουν τὴν πατρίδα στοὺς Μακεδόνες, στοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἔπειτα στοὺς Τούρκους!

« Ἐγὼ γὰρ λόγου μου νομίζω, ὅτι ἐσὺ ἔχεις μέσα σου τὸν διάβολον ὁποῦ εἶχε καὶ ὁ Σωκράτης, γιὰτὶ ἐσὺ ζέρεις γράμματα, καὶ διαβάξεις τὸν Ξενοφῶντα καὶ τὸν Πλάτωνα. Εἶσαι νέος, ἕως εἰκοσι δύο χρόνων, καὶ μολόντοῦτο εἶσαι Βουλευτής. Χαίρεσαι ὑπόληψιν, μολονότι λές, πῶς καὶ χωρὶς ὁμόνοια ἔμπορεῖ ἡ πατρίς νὰ κυβερνηθῆ μὲ τὰ γράμματα, καὶ μὲ τὸν Ξενοφῶντα στὸ χέρι. Σχίζεις τὴν Διοίκησιν τοῦ ἔθνους, διαφεντεύεις τοὺς συγγενεῖς σου ὁποῦ κατακρατοῦν τὰ ἐθνικὰ εἰσοδήματα, σπεῖρεις ζιζάνια εἰς Μωρεῶν καὶ Ῥούμελην, ἀνεβάξεις καὶ κατεβάξεις ἀπὸ τὰ ἀξιώματα ὁποιον θέλεις, καὶ ὄλα διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος. Τέλος πάντων, δίνεις καλὸν παράδειγμα εἰς τὴν ἐπαρχίαν σου τῆς χρηστοθηείας, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ἀφιλοκερδείας, τῆς δικαιοσύνης· ἐρμηνεύεις τοὺς συγγενεῖς σου, ὡς μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, νὰ μὴ ἀδικοῦν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν τιμὴν, εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν ὅλους τοὺς συνεπαρχιωτάς των. Εἰς ὀλίγα λόγια, ἐρευνῶντας καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ μέρος μου, τίνες αἱ πράξεις τοῦ πατρὸς σου, αἱ ἀνδραγαθίαι τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸ φέρεσιμον τῶν προϋχόντων συγγενῶν σου, ἐνθουσιῶμενος τὴν διάλυσιν τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐξ αἰτίας σου, τὴν προσκόλλησίν σου εἰς ξένην αὐλήν, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, συμπεραίνω Μπέσα μὲ Μπέσα, Δάσκαλε, ὅτι ἐσὺ ἔχεις μέσα σου τὸν δαίμονα τοῦ Σωκράτους.

« Κύταξε ὁμως κατὰ, ὅτι κάθε Ἕλληνας ἔχει μέσα του δώδεκα λεγεῶνας διαβόλων. Καὶ ἔπαρε τὰ μέτρα σου, δίδωσι ὡς λέγει ἡ παροιμία, ἕνας διάβολος διώχτει τὸν ἄλλον.

« Κύταξε καλὰ, διότι ἡ κοντέβει νὰ γαθῆ ἡ πατρίδα· ἢ θὰ πῆσῃ σὲ κανένα χειρότερον ζυγὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐβαστοῦσαν οἱ πατέρες μας. Κύταξε καλὰ μὴν τύχη καὶ...

Ἐξ Ἀθηνῶν, τῆ 14 Φεβρουαρίου 1824.

«ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΑΡΤΙΖΟΥ.»

ΕΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

—οοο—

Τὴν 10 ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τῆς 18 πρὸς τὴν 19 Ἰανουαρίου 1858, τὸ θερμομέτρον Ῥωμῶν ἐδείκνυε τέσσαρες μοῖρας καὶ ἡμίσειαν ὑπὸ τὸ μηδενικὸν πνεόντος βορρᾶ.

Σήμερον τὴν πρωΐαν, ἀπὸ τῆς ἕκτης μέχρι τῆς ὄγδῆς ὥρας, ἐδείκνυε δύο μοῖρας ὑπὸ τὸ μηδενικόν, ἔπνεε δὲ δυτικο-βόρειος.

Τὴν 10 ὥραν π. μ. ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὸ μηδενικόν, ὅτε ἐξῆλθον τῆς οἰκίας καὶ μετέβην πρὸς φίλον μου, κατὰ τὴν Νεάπολιν οἰκοῦντα, ἐρθασα δὲ πρὸ αὐτῶ μὲ κεκομένην τὴν ἀναπνοὴν καὶ μὲ διανοίαν ἐσκοτισμένην ὡς ἀπὸ ζύθου ἢ οἴνου καμπανίτου.

Ὁ οἶκος τοῦ φίλου μου μακρὰν τοῦ νὰ μοὶ γενῆ πρὸς ἄκρον, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ ὡς ἐκ τῆς τεκτονικῆς του καὶ ὡς ἐξ ἐλλείψεως παντὸς θερμαντικοῦ σκεύους, ἦτο πιστὸς κηθρέπτης τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὅθεν ἔσπευξα ν' ἀποχαιρετίσω τὸν φίλον μου καὶ διεύθυνα τὰ βήμα μου ταχὺ πρὸς τὰ ἀμέ. Ὁ δυτικο-βόρειος ἔπνεεν ἔτι σφοδρὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπάλαια κατ' αὐτοῦ ὅπως προχωρήσω, ἠσθανόμην αὐτὸν εἰσδύοντα ἐν τοῖς σπλάγγχοις, οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς πνοῆς, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκάστου πόρου τῶν ἐκτεθειμένων τοῦ σώματός μου μερῶν, ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἐρθασα εἰς τὰ ἴδια, διανοητικῶς μὲν, ἐν καταστάσει βλακίας, σωματικῶς δὲ, ὡς μηχανήμα αὐτόματον.

Μετὰ μίαν ὥραν συνῆλθον, ἦτο δὲ μεσημέρια καὶ τὸ θερμομέτρον ἐδείκνυε δύο μοῖρας ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ.

Περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ. ἡ Κυρία Α. . . βλέπουσα τὸν λαμπρὸν ἥλιον ἀπεπειράθη νὰ περιπατήσῃ ἐν τῷ κήπῳ, μετ' ὀλίγα λεπτά ἐπανῆλθε τρεβλιζουσα ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Περὶ τὴν 5 ὥραν μ. μ. ὁ ἄνεμος ἐφάνη κοπάζων, τὴν δὲ 6 καὶ 7 κατέστη ἄκρα νηνεμία· ἀλλὰ τὸ θερμομέτρον κατέβη τρεῖς μοῖρας ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος καὶ τοῦ ἡλίου καίτοι πρὸ μιᾶς περίπου ὥρας δύσαντος, ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐν ὑπὸκίθρῳ, ἦτο τοιαύτη ἐν τῇ ἄκρᾳ αὐτῆς ἡρεμία, ὅλα ἐπροκάλεσι, οὕτως εἰπεῖν, πάντα τινὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ μὲ θάρρος νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ ψυχὸς τῶν τριῶν μοιρῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Τοῦτο δὲ εἶναι ἀληθέστατον, διότι ἡ αὐτὴ Κυρία Α. . . μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ ἄλλων, τὴν 8 ὥραν μ. μ. τοῦ θερμομέτρου τρεῖς καὶ ἡμίσειαν μοῖρας ὑπὸ τὸ μηδενικόν δεικνύοντος, ατὰ θερμομέτρά σας, Κύριε Μετεωρολόγε, παρεφρονῶσι ἢ λέγουσιν, ἐξῆλθον καὶ περιπατοῦσαι μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον.

Καὶ βέβαια, τίς ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὰς Κυρίας αὐτάς, ὅτι αἱ τρεῖς μοῖραι καὶ ἡμίσειαι ὑπὸ τὸ μηδενικόν τῆς ὥρας αὐτῆς, εἶσι ψυχρότεραι τῶν πρωϊνῶν

δύο μοιρῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, ἀφοῦ ἀντέλε-
γεν εἰς τὸ τοιοῦτον ἢ ἰδίᾳ αὐτῶν αἰσθησις! Ὑπω-
πτεύθη πρὸς στιγμὴν μὴ ἢ παράστασις τοῦ Βαρβέρι
τῆς Σιδηλίας παρήγαγε θερμαντικὸν (τοιαῦτα συμ-
βαίνουνσι κάποτε τῷ ὡραίῳ φύλῳ) καὶ ἀπεφάσισα,
πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος, νὰ ἐξέλθω καὶ συνοδεύ-
σω μέχρι τινὸς τὰς Κυρίας, ἀλλ' ἐπαίσθη ὅτι εἶ-
χον δίκαιον, διότι τὸ ὑπάρχον ψῦχος ἦτο ἡμερώ-
τατον καὶ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς σελήνης, ὡς νὰ με-
τειχε καὶ ἡλιακῆς θερμότητος, ἐπροκάλει πάντα
ἄνθρωπον ἔξω τῆς οἰκίας.

Ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια ἔγραψα τὰς σημειώσεις
τάχτας καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρωῒνόν ψῦχος τῶν δύο
μοιρῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, ὑπῆρξε τὸ ὀδυνη-
ρότερον ψῦχος τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ἐν τῇ ζωῇ μου.

Ἡστυῶν δὲ ὅτι τὸ ψῦχος τῶν πρώτων ἡμερῶν
τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1851, ἀν καὶ ἦτο τῶν 5 μοι-
ρῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν, δὲν ἤθελε καταστρέψῃ, αἰ-
ώνιον βλαστήματα, τοὺς ἐλακίονας Ἀθηνηῶν, Πελο-
ποννήσου, Κρήτης, Μιτυλήνης, Κυθωνιῶν κλπ. ἐξ
μετ' αὐτοῦ δὲν συνεμάχει ἀνεμὸς τις τὸν ὁποῖον
δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ὀνομάσω.

Κατὰ μέσην νύκτα ἐπέστρεψάν αἱ Κυρίαὶ ἀπὸ τοῦ
θεάτρου κράζουσαι πάλιν «Κύριε, τὰ θερμόμετρα
σας παραλογίζονται· ἔξω εἶναι χαρὰ Θεοῦ, εἶναι
μὲν ψῦχος, ἀλλὰ ψῦχος εὐχάριστον, ψῦχος τὸ ὁ-
ποῖον πύξασε τὴν ἀπὸ τοῦ θεάτρου εὐθυμίαν μας». Ἡγέρθη, ἠρέυνησα τὰ θερμόμετρα, ἐδείκνυον ἀκρι-
βῶς 5 μοίρας ὑπὸ τὸ μηδενικόν.

Ἐἶχον ἐκθέσει ἀφ' ἑσπέρας ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ριά-
λας οἴνου καὶ ὄξους τὴν ἐβδόμην πρωῒνήν ὥραν
εἶρον τὸ περιεχόμενον βευστὸν ἐντελῶς παγωμένον.
Τὰ θερμόμετρα ἐδείκνυον τρεῖς μοίρας καὶ ἡμίσειαν
ὑπὸ τὸ μηδενικόν, ἐν γένει δὲ τὰ φυτὰ δὲν ἐπαθον.

Λέγω λοιπὸν ὅτι ἐν Ἀθήναις, ὅστις κρίνει περὶ
τῆς δριμύτητος τοῦ ψύχους ἀπὸ μόνης τοῦ θερμο-
μέτρου τὰς μοίρας ἀπκτάται.

X.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.

Ἱστορία διὰ τοὺς κυνηγούς.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

—ooo—

Ὅ,τι μέλλω νὰ διηγηθῶ δὲν εἶναι οὔτε νέον, οὔτε
μυθιστόρημα, οὔτε δράμα, ἀλλ' ἀπλῶς νσανικὴ
ἐνθύμησις, πρᾶγμα καθ' ἑκάστην συμβαῖνον καὶ,
ἐάν τὸ διήγημα λαμβάνῃ ποικιλίαν τινα, δὲν προ-
έρχεται οὔτε ἐκ τῆς τέχνης τοῦ διηγουμένου, οὔτε
ἐκ τῆς ἱκανότητος τοῦ ἱστορικοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐξαι-
ρετικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἥρωος αὐτοῦ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτον ἀπλῶς δασοφύλαξ.

Ἐγεννήθη ἐν μέσῳ ὠραιοῦ καὶ εὐθέρου δάσους.
Ὁ δὲ πατήρ μου ἀρχικυνηγὸς ὢν, μαὶ παρέδωκε
τουφέκιον ἐν ᾧ ἤμην ἀκόμη παῖς, καὶ κατὰ τὸ δω-
δέκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἤμην πλέον ἐξαιρε-
τος λαθροθήρας.

Λέγω λαθροθήρας, ἐπειδὴ ἐκυνηγουν μόνον ἐν τῷ
κρυπτῷ, ὡς μὴ ἔχων τὴν νόμιμον ἡλικίαν νὰ λάβω
ὄπλοφορίας, ἄδειαν, οὐδέ ὢν τοιοῦτος ὥστε νὰ προσ-
καλῶμαι παρὰ τῶν διαβαινόντων ἐκεῖθεν ἐπὶ τέλους
ὁ δασάρχης τοῦ Βιλλέρ Κοττέρετ, καλὸς καὶ ἀγαθὸς
ἄνθρωπος, φίλος εἰλικρινῆς, καὶ συγγενὴς μου, ἀγα-
πῶν με εἰς ὅλην καρδίαν, καὶ νομιζων ὅτι ἦτο λίαν
προτιμότερον διὰ τὸ μέλλον μου νὰ ἐξηγῶ τὰ γεωρη-
γικά, παρὰ νὰ φονεύω λαγιδεῖς ἢ πέρδικας, ἔδωκεν
ἐνταλὴν εἰς ὅλους τοὺς δασοφύλακας νὰ μὴ με ἐπι-
τρέπωσιν ποτε νὰ κυνηγῶ εἰς τὰς περιφερείας των,
ἀνευ ἰδιοχείρου τοῦ ἀδείας.

Καὶ ἐν τούτοις τούτο δὲν μ' ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ
νὰ κυνηγῶ, ἢ μᾶλλον, καθὼς εἶπον, νὰ λαθροθηρῶ.
Ἡ μήτηρ μου, τυμμεριζομένη καθ' ὀλοκληρίαν τὰς
ιδέας τοῦ ἐπιτηρητοῦ, ὡς πρὸς ἐμὲ, καὶ φοβουμένη
ἀκαταπαύστως μὴ με συμβῆ δυσάρεστόν τι, ἐκλεί-
δωνε τὸ τουφέκι μου καὶ μοὶ τὸ ἐδίδεν μόνον τὰς
ἐορτάς, ἢ ὅτε ἐλάμβανον ἄδειαν, ἢ τὰς ἡμέρας καθ'
ἃς ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐβδομηκδιαίας ἐργασίας μου
ὁ κύριος Βιολαῖν (οὕτως ὀνομάζετο ὁ ἐπιτηρητής,
μ' ἔλεγεν

— Ἐλα, Δουμᾶ, ἐμπρός, παιδί μου· ἀλλ' ἄς μὴ
κακοσυνειθίζωμεν· διὰ σήμερον μόνον, καὶ διότι ὁ
ἀόθῃς εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ἐ! αἱ ἡμέραι
ἐκεῖναι ἦσαν μεγάλη ἐορτή. Ἐλάμβανον τὸ δισάκ-
κιόν μου, ἐφόρου τὰς μεγάλας κυνηγετικὰς μου
περικνημίδας, ἐνδεδυμένη τὸν ἐκ κανάθεως ἐπενδύ-
την, ἐφρίπτον ἐπὶ τοῦ ὡραίου ὠραίου μονόκωννον του-
φέκι τοῦ πατρός μου, καὶ διηρχόμεν ὑπερηγάνως ὅ-
λην τὴν πόλιν, πλευρὸν πρὸς πλευρὸν με τοὺς κυ-
νηγούς, ἐν μέσῳ τῶν ὕλακῶν τῶν κυνηγετικῶν κυ-
νῶν καὶ τῶν εὐχίων ὄλων μας τῶν γνωρίμων, οἵτινες
ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν μου μᾶς ἔ-
βλεπον διαβαίνοντας, καὶ ἐκραζονα Καλὸν κυνήγιον!

Ἄλλ' ἡ εὐχαριστήσις αὕτη μόλις συνέβαινε ἀ-
παξ τοῦ μηνός, πρᾶγμα πολὺ λυπρὸν εἰς ἐμέ.
Κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς εἴκοσι καὶ ἐννέα ἡμέρας εἶχον
εἶρει τὸ μέσον ν' ἀντικαθιστῶ τὸ τουφέκι μου δι'
ἄλλου ὄπλου τῆς ἐπινοίας μου· τοῦτο δὲ ἦτο μα-
κρὸς σωλὴν πιστόλας τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδεβίκου
18., τὸν ὁποῖον εἶχον προσαρμῶσαι εἰς κοντάκιον. Τὸ
ἑσπέρας, θέτον τὸ κοντάκιον εἰς τὸ θηλάκιόν μου,
τὸν σωλῆνα ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην μου, ἐπαρευόμεν
ἀθῶως, κρατῶν στεφάνην ἢ ἄλλο τι διὰ νὰ μὴ
δώσω ὑπονοίας τῆς μελετωμένης παρεκτροπῆς μου·
ἐπειτα δὲ, ὅτε δὲν με παρετήρουν πλέον, ἄφηνον εἰς
τινα γωνίαν τὴν στεφάνην ἢ τὸ ἄλλο πρᾶγμα, καὶ
τρέχων ἐφθάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐξηπλούμην
μὲ κενὴν τὴν κοιλίαν ἐπὶ τῶν θάμνων, ἐφήρμοζα εἰς
τὸ κοντάκιον τὸν σωλῆνα γεμισμένον προηγουμέ-
νως, καὶ ἐπρόσμενον.